

การพัฒนาารูปแบบกิจกรรมการสอนไวยากรณ์จีน สำหรับหลักสูตรภาษาจีน

ของมหาวิทยาลัยราชภัฏกลุ่มภาคตะวันตก*

DEVELOPMENT OF CHINESE GRAMMAR TEACHING ACTIVITY MODELS FOR WESTERN REGION RAJABHAT UNIVERSITIES

มนธนต์ สินท

Montanat Sinthorn

คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบุรี จังหวัดเพชรบุรี ประเทศไทย

Faculty of Humanities and Social Sciences, Phetchaburi Rajabhat University, Phetchaburi Province, Thailand

Corresponding author E-mail: yehanxiang@hotmail.com

บทคัดย่อ

การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) การพัฒนารูปแบบกิจกรรมการสอนไวยากรณ์จีนสำหรับหลักสูตรภาษาจีน 2) เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไวยากรณ์จีนสำหรับหลักสูตรภาษาจีน 3) ศึกษาความพึงพอใจของผู้เรียน หลังเรียนด้วยรูปแบบกิจกรรมการสอนไวยากรณ์จีนสำหรับหลักสูตรภาษาจีนในกลุ่มมหาวิทยาลัยราชภัฏภาคตะวันตก กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้คือ นักศึกษาระดับปริญญาตรี สำหรับหลักสูตรภาษาจีนของมหาวิทยาลัยราชภัฏกลุ่มภาคตะวันตก ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2566 โดยวิธีการแบบสุ่มอย่างง่าย ด้วยการจับฉลาก จำนวน 80 คน เครื่องมือที่ใช้ แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและ แบบสอบถามความพึงพอใจของผู้เรียน ค่าความเชื่อมั่น เท่ากับ 0.956 ใช้วิธีการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และค่า t-test ผลการศึกษาพบว่า 1) ประสิทธิภาพของรูปแบบกิจกรรมการสอนไวยากรณ์จีนในหลักสูตรภาษาจีน ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นมีค่าเท่ากับ 83.25/93.06 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่ตั้งไว้ คือ 75/75 2) ผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไวยากรณ์จีนของนักศึกษา ก่อนเรียนและหลังเรียนในหลักสูตรภาษาจีนตามรูปแบบ พบว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไวยากรณ์จีนของนักศึกษาตามรูปแบบกิจกรรมก่อนเรียน มีค่าเท่ากับ 7.85 คะแนน และหลังเรียนเท่ากับ 15.65 คะแนน จากคะแนนเต็ม 20 คะแนน ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไวยากรณ์จีนของนักศึกษาในหลักสูตรภาษาจีนตามรูปแบบกิจกรรม หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 3) ผลประเมินความพึงพอใจของนักศึกษาหลังเรียนในหลักสูตรภาษาจีนตามรูปแบบกิจกรรม โดยภาพรวมนักศึกษา มีความพึงพอใจอยู่ในระดับมาก และเมื่อพิจารณาเป็นรายด้านแล้ว พบว่า นักศึกษามีความคิดเห็นอยู่ในระดับมากทุกด้าน ได้แก่ ด้านรูปแบบกิจกรรมการสอนไวยากรณ์จีน รองลงมา คือ ด้านแบบฝึกทักษะ และด้านเนื้อหา ส่วนที่มีค่าเฉลี่ยน้อยที่สุด คือ ด้านประโยชน์ที่ได้รับ

คำสำคัญ: การพัฒนารูปแบบ, กิจกรรมการสอนไวยากรณ์จีน, มหาวิทยาลัยราชภัฏกลุ่มภาคตะวันตก

Abstract

This research aims to 1) develop a model of Chinese grammar teaching activities in the Chinese language curriculum, 2) compare students' learning achievement Chinese grammar, and (3) examine students' satisfaction after learning with the Chinese grammar teaching activity model in the Chinese language curriculum at Western Rajabhat Universities. The sample group for this study consisted of undergraduate students enrolled in the second semester of the 2023 academic year. A simple random sample of 80. The tools used were an achievement test and a student satisfaction questionnaire. The reliability was 0.826. students was selected. Data were analyzed using percentage, mean, standard deviation, and t-test. The results of the study revealed that 1) the efficiency of the Chinese grammar teaching activity model in the Chinese language curriculum developed by the researcher was 83.25/93.06, which exceeded the established criterion of 75/75. 2) A comparison of the students' learning achievement before and after using the activity model showed that that average pre-test score was 7.85 while the post-test score was 15.65 points out of 20 points. Students' achievement after learning with the activity model was significantly higher than before learning at the .01 level. 3) The evaluation of student satisfaction indicated that, overall, students expressed a high level of satisfaction. Considering each aspect, students had high levels of agreement in all areas, particularly in the format of the teaching activities, followed by the skill practice and content. while the lowest-rated aspect was the benefit received.

Keywords: Model Development, Chinese Grammar Teaching Activities, Western Rajabhat University

บทนำ

ประเทศไทยมีการจัดการเรียนการสอนภาษาจีนมานานหลายทศวรรษ และในทศวรรษที่ผ่านมาได้มีการจัดการเรียนการสอนทุกระดับ แต่เนื่องจากการจัดการเรียนการสอนในปัจจุบันยังมีการวางนโยบายที่ยังไม่สอดคล้องไปในทิศทางเดียวกันในแต่ละระดับ (สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา, 2559) การเรียนการสอนภาษาจีนในประเทศไทยที่มีบรรจุในหลักสูตรการศึกษาไทยมายาวนาน แต่ยังคงขาดการวางนโยบายการเรียนการสอน หรือหลักสูตรที่ยังไม่สอดคล้องในแต่ละระดับ ทำให้เกิดปัญหา คือ การเรียนที่ไม่ต่อเนื่อง หรือผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ไม่เป็นไปตามเป้า หรือไม่มากเพียงพอ เป็นต้น แล้วจึงค่อยเชื่อมโยงถึงการแก้ปัญหาหากอยากให้ได้ผลสัมฤทธิ์ที่ดีนั้น ทักษะพื้นฐานถือเป็น จุดเริ่มต้นและหัวใจที่สำคัญที่จะทำให้ผู้เรียนสามารถต่อยอดความรู้ได้อย่างรวดเร็ว โดยทักษะการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน คือทักษะพื้นฐานที่ผู้เรียนจะต้องได้ผ่านการฝึกอบรมมาโดยตลอดอย่างต่อเนื่อง แต่ทว่าอีกสิ่งหนึ่งที่ไม่สามารถหลีกเลี่ยงได้ นั่นคือ ไวยากรณ์เพราะภาษากับไวยากรณ์มีการเกี่ยวข้องกันทั้ง ทางตรงและทางอ้อม ซึ่งภาษาเป็นเรื่องของกฎเกณฑ์ที่ต้องอาศัยการฝึกฝนและจดจำ เมื่อนำไปสื่อสารกับบุคคลอื่น (ตรีศูล เกษรและคณะ, 2562) แต่หากไม่มีกฎเกณฑ์หรือไวยากรณ์ การสื่อสารของทั้งสองฝ่าย ก็อาจจะเกิดข้อผิดพลาดและบรรลุนอกเหนือจากนี้ยังพบว่าการเรียนการสอนในเรื่องดังกล่าวโดยทั่วไปมักจะเป็น

การเรียนการสอนในรูปแบบโครงสร้างประโยคแบบพื้นฐานเป็นหลัก จากความสำคัญและสภาพปัญหาดังกล่าว ผู้วิจัยเห็นว่าควรรวบรวมเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับไวยากรณ์ “把” (ǎ) โดยเฉพาะเพื่อดำเนินการพัฒนาการเรียนการสอนที่สามารถพัฒนาต่อยอดความรู้ให้แก่ผู้เรียน ตลอดจนก่อให้เกิดความเข้าใจอย่างลึกซึ้ง และสามารถนำไปใช้ได้จริงในชีวิตประจำวัน (นริศ วศินานนท์, 2559) ได้สรุปประเด็นการจัดการเรียนการสอนภาษาจีนในหลายมิติ ได้แก่ หลักสูตรภาษาจีนมีแนวโน้มเป็นหลักสูตรสายวิชาซีพมากขึ้น ตำราส่วนใหญ่ยังใช้หนังสือของประเทศจีน ผู้สอนมีจำนวนเพิ่มขึ้นทั้งด้านคุณวุฒิ และตำแหน่งวิชาการ ผู้เรียนส่วนใหญ่เริ่มเรียนใหม่และไม่ได้เชื่อมโยงองค์ความรู้ต่อจากระดับมัธยมศึกษา และการมีความร่วมมือกับสถาบันการศึกษาประเทศจีนเพิ่มมากขึ้น

การเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วในยุคปัจจุบัน ทำให้ทั้งครูผู้สอนและผู้เรียนจำเป็นต้องพร้อมรับการเปลี่ยนแปลง โดยเฉพาะอย่างยิ่งในรูปแบบกระบวนการจัดการเรียนการสอน ครูผู้สอนถูกสังคมคาดหวังในการขับเคลื่อนให้เกิดการพัฒนาศักยภาพของผู้เรียนในยุค New Normal ยุคที่การจัดการเรียน การสอนภาษาจีนนั้นต้องมีการปรับ หลักสูตร เนื้อหา การเรียนให้กระชับตามมาตรฐานของแต่ละช่วงชั้นเรียน ควบคู่ไปกับการจัดลำดับความสำคัญโดยครูผู้สอนต้อง จัดการวางแผนการเรียนการสอนภาษาจีนให้เหมาะสม กับผู้เรียนเน้นการออกแบบสื่อการเรียนรู้ กำหนด คำถามท้ายบทเพื่อวัดความเข้าใจรวมถึงการเตรียม ความพร้อมและให้ข้อมูลสื่อ ออนไลน์ แก่ผู้เรียน เมื่อต้องเรียนในระบบออนไลน์ความยืดหยุ่นในการใช้เวลาและ การเลือกรูปแบบการเรียนการสอน ภาษาจีนนั้นสำคัญมาก ครูผู้สอนต้องออกแบบการเรียนรู้ที่เหมาะสมและส่งเสริม การเรียนรู้รายบุคคลได้โดยผ่านการกำหนดชั่วโมงการเรียนรู้ผ่านหน้าจอคอมพิวเตอร์ (วันเพ็ญ สุขเกษม, 2547) ซึ่งมีการปรับเปลี่ยนเทคนิคการสอน ทักษะการสอนที่ทันยุคทันสมัย ตลอดจนทัศนคติของตนเองต่อการจัดการเรียนการสอนภาษาจีนในวิถีใหม่ที่สามารถตอบสนองผู้เรียนที่แตกต่างและ หลากหลายเพื่อพัฒนาผู้เรียนให้มีทักษะการฟัง พูด อ่าน เขียน ตามเกณฑ์การสอบวัดระดับภาษาจีน เนื่องจากหลาย ๆ หน่วยงานทั้งภาครัฐและเอกชนได้ให้ความสำคัญ กับภาษาจีนมากขึ้น จำเป็นอย่างยิ่งที่ผู้ เรียนสาขาวิชาภาษาจีนต้องมีผลการสอบวัด เป็นการรับประกันว่า ผู้เรียนนั้นสามารถใช้ทักษะภาษาจีนได้ครบถ้วน เพื่อเป็นการกำหนดมาตรฐานทางภาษาจีน การสอบวัดระดับภาษาจีนจึงกลายเป็นที่ยอมรับในระดับสากล และ ผลการสอบสามารถนำไปใช้ในการสมัครงานหรือเรียน ต่อในระดับที่สูงขึ้น (นิพาดา ไตรรัตน์, 2563) การนำการเรียนการสอนเชิงรุกออนไลน์มาใช้สนับสนุน การเรียนการสอน เป็นการบูรณาการเทคโนโลยีเข้ากับการเรียน โดยเป็นสื่อที่รวบรวมคุณประโยชน์ของไฮเปอร์มีเดีย (Hypermedia) ซึ่งประกอบไปด้วย ข้อความ เสียง วิดีโอ ภาพกราฟิก และภาพเคลื่อนไหว ซึ่งเป็นการเรียนการสอนโดยผ่านเครือข่ายประกอบกับการสร้างปฏิสัมพันธ์ ทางการเรียนแบบออนไลน์ โดยที่ผู้เรียนเป็นผู้ลงมือปฏิบัติกิจกรรม และสามารถสื่อสารกันโดยใช้สื่อการเรียนประเภทต่าง ๆ ซึ่งมีจุดประสงค์เพื่อแลกเปลี่ยนความคิดเห็นหรือประสบการณ์ระหว่างกันส่งผลให้การเรียนการสอนมีลักษณะเป็นแบบการเรียนการสอน (ตรีศุล เกษร และคณะ, 2562)

จากเหตุผลและความสำคัญดังกล่าว ผู้วิจัยมีความสนใจที่จะศึกษาเรื่อง การพัฒนารูปแบบกิจกรรมการสอนไวยากรณ์จีนสำหรับหลักสูตรภาษาจีนในกลุ่มมหาวิทยาลัยราชภัฏภาคตะวันตก เพื่อพัฒนาทักษะการใช้หลักไวยากรณ์จีนให้กับผู้เรียน สร้างนวัตกรรมการเรียนรู้โดยใช้เทคโนโลยีสนับสนุนให้มีความสามารถเรียนรู้ไปพร้อมกับการปฏิบัติแล้วเกิด ความเข้าใจ เพิ่มพูนความรู้ได้อย่างต่อเนื่อง และนำมาประยุกต์ใช้ได้อย่างถูกต้องเหมาะสม ประโยชน์ที่เน้นกรรมถูกกระทำ ซึ่งถือว่าเป็นไวยากรณ์ขั้นพื้นฐานที่ผู้เรียนต้องได้รับการสอนอย่างถูกวิธี เนื่องจาก

รูปแบบวากยสัมพันธ์ของประโยคมีความหลากหลาย โดยเฉพาะประโยคที่มีคำ บทเสริม หรือบทขยายต่าง ๆ เข้ามาเป็นส่วนประกอบ ทำให้เป็นจุดที่ยากและส่งผลให้ผู้เรียนภาษาจีนเกิดความสับสนได้และอาจก่อให้เกิดความผิดพลาดของการสื่อสารและการนำไปใช้

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาการพัฒนาารูปแบบกิจกรรมการสอนไวยากรณ์จีนสำหรับหลักสูตรภาษาจีนของกลุ่มมหาวิทยาลัยราชภัฏภาคตะวันตก
2. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไวยากรณ์จีนสำหรับหลักสูตรภาษาจีนของกลุ่มมหาวิทยาลัยราชภัฏภาคตะวันตก
3. เพื่อศึกษาความพึงพอใจของผู้เรียนที่มีต่อรูปแบบกิจกรรมการสอนไวยากรณ์จีนสำหรับหลักสูตรภาษาจีนของกลุ่มมหาวิทยาลัยราชภัฏภาคตะวันตก

วิธีดำเนินการวิจัย

ขอบเขตของการวิจัย

1. ขอบเขตด้านพื้นที่การวิจัย คือ กลุ่มมหาวิทยาลัยราชภัฏภาคตะวันตก ได้แก่
2. ขอบเขตพื้นที่กลุ่มเป้าหมายและผู้ให้ข้อมูลที่สำคัญ
 - 2.1 กลุ่มเป้าหมาย คือ นักศึกษาสาขาวิชาเอกภาษาจีน ภาควิชาหลักสูตรและการสอน กลุ่มมหาวิทยาลัยราชภัฏภาคตะวันตก ที่ลงทะเบียน เรียนในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2566 จำนวน 80 คน
 - 2.2 กลุ่มผู้ให้ข้อมูลที่สำคัญในการสัมภาษณ์ จำนวน 8 คน ประกอบด้วย อาจารย์ประจำหลักสูตร

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ สื่อการสอนไวยากรณ์ประโยคในภาษาจีนกลางที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและ แบบสอบถามความพึงพอใจของผู้เรียนที่มีต่อสื่อการสอนคำศัพท์ภาษาจีนที่ใช้ในสื่อการสอนในครั้งนี้ประยุกต์มาจากประมวลคำศัพท์การสอบ ได้ประยุกต์มาจาก งานวิจัยของ ตรีศูล เกษร และคณะ (2562) Chen Kai (2016) และ Yang Jiayin (2016) ใช้แบบสอบถามโดยแบ่งออกเป็น 4 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 ข้อมูลลักษณะส่วนบุคคล ประกอบด้วย 1) เพศ 2) อายุ 3) ระดับการศึกษา จำนวน 3 ข้อ มีลักษณะคำถามเป็นแบบตรวจรายการ (Check List)

ตอนที่ 2 เป็นแบบทดสอบทักษะการใช้ไวยากรณ์จีน เป็นแบบปรนัย ชนิด 4 ตัวเลือก จำนวน 20 ข้อ และวัดทักษะการใช้ไวยากรณ์ ด้านความรู้ ความเข้าใจไวยากรณ์ภาษาจีนแบบเจาะจง ด้านความสามารถในการใช้ไวยากรณ์ที่อยู่ในประโยค และด้านความสามารถในการใช้ไวยากรณ์ที่อยู่ในงานเขียน

ตอนที่ 3 เป็นแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เป็นแบบปรนัย ชนิด 4 ตัวเลือก จำนวน 20 ข้อ คัดเลือก ข้อสอบวัดระดับภาษาจีน

ตอนที่ 4 แบบสอบถามความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบกิจกรรมการเรียน การสอน จำนวน 20 ข้อ

วิธีดำเนินการวิจัย

ขั้นตอนที่ 1 ศึกษาสภาพการเรียนการสอนไวยากรณ์ประโยคของผู้เรียนภาษาจีน นักศึกษาระดับปริญญาตรีในกลุ่มมหาวิทยาลัยราชภัฏภาคตะวันตก ด้วยแบบทดสอบก่อนเรียนที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเพื่อทำความเข้าใจพื้นฐานความรู้เดิมของผู้เรียน โดยมีการกำหนดกลุ่มผู้ให้ข้อมูล คือ นักศึกษาระดับปริญญาตรี สำหรับหลักสูตรภาษาจีน ของมหาวิทยาลัยราชภัฏกลุ่มภาคตะวันตก ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2566 โดยวิธีการแบบสุ่มอย่างง่าย ด้วยการจับฉลาก จำนวน 80 คน จากนั้นทำการสร้างเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูล มีขั้นตอนการสร้างเครื่องมือ ดังนี้

1. ทบทวนวรรณกรรม และเอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเรียนการสอนไวยากรณ์ประโยคสภาพปัจจุบันปัญหาการเรียนไวยากรณ์ และแนวทางการพัฒนาการเรียนการสอนไวยากรณ์ประโยค

2. สร้างแบบทดสอบก่อนทดลองเพื่อศึกษาปัญหาการเรียนการสอนไวยากรณ์ประโยคของผู้เรียนภาษาจีน สำหรับหลักสูตรภาษาจีน ของมหาวิทยาลัยราชภัฏกลุ่มภาคตะวันตก

ขั้นตอนที่ 2 พัฒนาสื่อการสอนที่เหมาะสมกับพื้นฐานความรู้เดิมของผู้เรียน (Zhou Xiaobing, 2012)

1. ศึกษาแนวคิดและทฤษฎีการใช้และการสร้างแบบเรียน สื่อการสอน สำหรับการเรียนการสอนภาษาจีน

2. ศึกษาคำอธิบายและจุดประสงค์การเรียนรู้ภาษาจีนตลอดจนศึกษา เนื้อหาของแบบเรียนหลักที่ถูกใช้ในการเรียนการสอนภาษาจีนพื้นฐานในระดับปริญญาตรี เพื่อให้เข้าใจถึงขอบเขตเนื้อหา พร้อมทั้งดำเนินการสังเคราะห์ วิเคราะห์และประเมินระดับความยากง่ายของรูปแบบประโยค คำและวัฒนธรรมทางภาษาที่ปรากฏในแบบเรียนหรือสื่อที่ทางสถาบันใช้ในปัจจุบัน เพื่อนำมาเป็นแนวทางในการพัฒนาสื่อการสอนที่จะถูกใช้ในงานวิจัยดังกล่าว

3. ดำเนินการสร้างสื่อการสอนเพื่อการเรียนรู้ไวยากรณ์ประโยคในภาษาจีนกลางโดยมีเนื้อหาเป็นภาษาไทยครอบคลุมตามหลักไวยากรณ์ที่เข้าใจง่ายและสั้นกระชับ จากนั้นนำสื่อการสอนที่จะใช้ในงานวิจัยไปให้ผู้เชี่ยวชาญเฉพาะทางด้านการสอนภาษาจีน 3 ท่าน ดำเนินการตรวจสอบและปรับปรุงแก้ไขโดยผู้เชี่ยวชาญจะพิจารณาจากความถูกต้อง และความเหมาะสมของการใช้ภาษาและเวลาที่ใช้ในการเรียนการสอน รวมถึงความสอดคล้องกับวัตถุประสงค์ ความเที่ยงตรงของเนื้อหา ตลอดจนความสมบูรณ์ในรายละเอียดอื่น ๆ ของสื่อการสอนดังกล่าว

4. นำสื่อการสอนไวยากรณ์ประโยค ในภาษาจีนกลางที่ปรับปรุงแก้ไขแล้ว นำไปหาค่าดัชนีความสอดคล้อง IOC (Index of Item Objective Congruence : IOC)

ขั้นตอนที่ 3 การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไวยากรณ์ประโยคในภาษาจีนกลางก่อนและหลังการใช้สื่อการสอนที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นตามขั้นตอน ดังนี้

1. วิเคราะห์เนื้อหาและจุดประสงค์การเรียนรู้ในแต่ละบทเรียนที่ได้กำหนดขึ้นในกระบวนการสร้างสื่อการสอนเพื่อการเรียนรู้ไวยากรณ์ประโยคในภาษาจีนกลาง เพื่อวางแผนในการออกข้อสอบให้สอดคล้องกับเนื้อหาและจุดประสงค์การเรียนรู้ในแต่ละบทที่ผู้วิจัยต้องการวัดและประเมินผล

2. สร้างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไวยากรณ์ประโยคในภาษาจีนกลาง จำนวน 20 ข้อ

3. ดำเนินการตรวจสอบแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ดังกล่าว และนำคะแนนที่ได้ทำการวิเคราะห์หาค่าความยากง่าย (P) และค่าอำนาจจำแนก (R) พบว่าแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ที่ได้มีค่าความยากง่ายตั้งแต่ .44-.67 และค่าอำนาจจำแนก (R) .33-.88 จากนั้นหาค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบ พบว่าแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนมีค่าความเชื่อมั่น เท่ากับ 0.956

4. นำแบบทดสอบที่ได้ไปทดสอบวัดความรู้และความเข้าใจในไวยากรณ์ประโยคในภาษาจีนกลางก่อนเรียนและหลังเรียนกับกลุ่มตัวอย่าง

การตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือผู้วิจัยได้สร้างแบบสอบถามที่ประกอบไปด้วยข้อคำถามให้สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของการวิจัย กรอบแนวคิดในการวิจัย ขอบเขตของการวิจัย โดยข้อคำถามในแต่ละข้อมีความเหมาะสม ผู้วิจัยได้ทำการตรวจสอบแบบสอบถามตามขั้นตอน ดังนี้

1. การหาความเที่ยงตรง (Validity) หมายถึง ความแม่นยำของเครื่องมือในการวัดสิ่งที่ต้องการจะวัด สามารถบอกถึงสภาพที่แท้จริงของตัวแปรที่ศึกษา โดยผู้วิจัยนำแบบสอบถามเสนอต่อผู้เชี่ยวชาญการตรวจสอบความเที่ยงตรงของเนื้อหา (Content validity) ของคำถามในแต่ละข้อ ได้ค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาเท่ากับ 0.956 จากนั้นนำมาปรับปรุงแก้ไขเพื่อดำเนินการต่อไป

2. การทดสอบความเชื่อมั่น (Reliability) ผู้วิจัยนำแบบสอบถามเชิงปริมาณที่ได้ปรับปรุงแล้วไปทดลองใช้ (Try - out) กับบุคคลที่มีลักษณะเช่นเดียวกันกับประชากร แต่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างในการวิจัย โดยกลุ่มบุคคลที่ทดลองใช้แบบสอบถามครั้งนี้เป็นกลุ่มที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 30 คน เพื่อหาค่าความเชื่อมั่น (Reliability) ของแบบสอบถาม โดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูปในการคำนวณหาสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค (Cronbach's Alpha Coefficient) พบว่าค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามทั้งฉบับเท่ากับ 0.922

การเก็บรวบรวมข้อมูล

การเก็บรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยได้ศึกษาข้อมูลโดยใช้การเก็บข้อมูล ดังนี้

1. ข้อมูลปฐมภูมิ (Primary Data) ในการเก็บรวบรวมข้อมูลนี้ เป็นการเก็บข้อมูลด้วยตนเอง โดยการแจกแบบสอบถามให้กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 80 คน และผู้วิจัยทำการเก็บรวบรวมข้อมูลจากแบบสอบถามมาตรวจสอบความถูกต้อง ครบถ้วน สมบูรณ์ เพื่อนำข้อมูลมาวิเคราะห์ทางสถิติ และวิเคราะห์เนื้อหาต่อไป

2. ข้อมูลทุติยภูมิ (Secondary Data) เป็นข้อมูลที่ได้จากการศึกษาค้นคว้าจากเอกสารหนังสือ ตำราทางวิชาการต่าง ๆ สถิติ หรือทะเบียนของหน่วยงาน แหล่งข้อมูลทางอินเทอร์เน็ต โดยทำการศึกษาจากทฤษฎี ผลจากงานวิจัยและสิ่งตีพิมพ์ทั้งในและต่างประเทศ

3. การเก็บรวบรวมข้อมูลเชิงปริมาณจากนักศึกษาสาขาวิชาเอกภาษาจีน ภาควิชาหลักสูตรและการสอน กลุ่มมหาวิทยาลัยราชภัฏภาคตะวันตก ที่ลงทะเบียน เรียนในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2566 จำนวน 80 คน โดยดำเนินการตามขั้นตอนต่อไปนี้

3.1 ติดต่อสถานที่ที่ใช้ในการเก็บข้อมูล

3.2 นำแบบสอบถามซึ่งเป็นเครื่องมือในการวิจัยที่ผ่านการทดสอบคุณภาพของเครื่องมือเรียบร้อยแล้วแจกให้นักศึกษาสาขาวิชาเอกภาษาจีน ภาควิชาหลักสูตรและการสอน กลุ่มมหาวิทยาลัยราชภัฏภาคตะวันตก ที่ลงทะเบียน เรียนในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2566 จำนวน 80 ฉบับ โดยกำหนดระยะเวลาในการเก็บแบบสอบถามคืนภายใน 15 วัน

3.3 เก็บรวบรวมข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างซึ่งเป็นนักศึกษาสาขาวิชาเอกภาษาจีน ภาควิชาหลักสูตรและการสอน กลุ่มมหาวิทยาลัยราชภัฏภาคตะวันตก ที่ลงทะเบียนเรียนในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2566 จากนั้นนำข้อมูลไปวิเคราะห์ทางสถิติด้วยโปรแกรมสำเร็จรูปทางคอมพิวเตอร์

การเก็บรวบรวมข้อมูลเชิงคุณภาพจากการสัมภาษณ์ผู้ให้ข้อมูลสำคัญ โดยดำเนินการตามขั้นตอนต่อไปนี้

1. ผู้วิจัยดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลจากการสัมภาษณ์ผู้ให้ข้อมูลสำคัญ (Key Informants) ในการสัมภาษณ์เชิงลึก (In-depth Interview) ได้แก่ อาจารย์ประจำหลักสูตร จำนวน 8 คน โดยผู้วิจัยคัดเลือกผู้ให้ข้อมูลสำคัญ แบบเฉพาะเจาะจง (Purposive Sampling) ด้วยตนเองเพื่อให้ได้ข้อมูลที่เป็นแนวความคิด ความเชื่อและทัศนคติของกลุ่มเป้าหมายผู้ให้ข้อมูลสำคัญ โดยได้เตรียมคำถามแบบกึ่งมีโครงสร้าง (Semi-structured interview) เป็นการสัมภาษณ์แบบไม่เป็นทางการ โดยสร้างคำถามให้สอดคล้องและครอบคลุมกับเรื่องที่วิจัย ก่อนการสัมภาษณ์ผู้วิจัยจะแจ้งวัตถุประสงค์ในการสัมภาษณ์ และได้ขออนุญาตทำการจดบันทึกในรูปแบบของภาพและรูปแบบเสียงในช่วงที่มีการสัมภาษณ์ รวมถึงผู้วิจัยได้ทำการสัมภาษณ์แบบต่อหน้ากับผู้ให้สัมภาษณ์เพื่อให้เห็นความคิดเห็นหรือมีการแลกเปลี่ยนซึ่งกันและกันอย่างอิสระ นอกจากนี้จะทดสอบคำถามและคำตอบเพื่อใช้เป็นแนวทางในการถามคำถามต่อไป โดยใช้เวลาในการสัมภาษณ์ประมาณ 1 ชั่วโมง และต้องขึ้นอยู่กับผู้ให้สัมภาษณ์เป็นหลัก และสัมภาษณ์จนกระทั่งจะไม่พบข้อสงสัยใด ๆ หรือไม่พบข้อมูลใหม่ที่เกี่ยวข้องกับหัวข้อ การวิจัย

2. ผู้วิจัยได้จัดบันทึกสรุปสั้น ๆ ขณะสัมภาษณ์ในประเด็นที่สำคัญ นอกจากนี้ยังได้บันทึกสภาพปัญหาในรูปแบบการตอบคำถามที่เกิดขึ้นขณะเก็บรวบรวมข้อมูล

3. นำบทสัมภาษณ์มาถอดคลิปเสียง ตรวจสอบข้อมูลที่ไม่ชัดเจนหรือประเด็นเพิ่มเติมเพื่อตรวจสอบความถูกต้องอย่างละเอียด

4. นำข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์มาทวนสอบความถูกต้องครบถ้วนจากผู้ให้ข้อมูลสำคัญ

5. วิเคราะห์ข้อมูลและนำไปจัดหมวดหมู่ จำแนกข้อมูลเป็นกลุ่มและนำมาสังเคราะห์เพื่อนำเสนอในรูปแบบด้วยรูปภาพพร้อมคำอธิบาย

การวิเคราะห์ข้อมูล

ในการวิจัยครั้งนี้ประกอบด้วย 1) การหาค่าเฉลี่ย (Mean) 2) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation: S.D.) 3) ค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC หรือ Index of Consistency) 4) การเปรียบเทียบคะแนนจากแบบวัดก่อนและหลังการเรียน โดยการทดสอบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยที่กลุ่มตัวอย่างสัมพันธ์กัน (t-test for Dependent Samples)

การวิเคราะห์ข้อมูล ใช้เทคนิคการวิเคราะห์เนื้อหา (Content Analysis) โดยผู้วิจัยจะทำการตรวจสอบข้อมูลก่อนการวิเคราะห์เพื่อให้ผลการวิจัยมีความแม่นยำและน่าเชื่อถือผู้วิจัยจะเปรียบเทียบข้อมูลจากแหล่งต่าง ๆ จากนั้นใช้เทคนิคการวิเคราะห์เนื้อหาโดยตีความข้อมูลเบื้องต้นให้สื่อความหมายของผู้ให้ข้อมูล ด้วยการแยกประเภทและการลดทอนข้อมูลเพื่อจัดเป็นหมวดหมู่ นำมาตีความและสร้างข้อสรุปโดยเชื่อมโยงผลการสรุปต่าง ๆ จนเกิดเป็นโครงสร้างข้อสรุป ที่สามารถตอบปัญหาตามวัตถุประสงค์ของการวิจัย ซึ่งผู้วิจัยรวบรวม และจัดทำข้อมูล เพื่อนำมาวิเคราะห์ผลการวิจัยเชิงคุณภาพ

ผลการวิจัย

ตอนที่ 1 ประสิทธิภาพของรูปแบบกิจกรรมการสอนไวยากรณ์จีนสำหรับหลักสูตรภาษาจีนในกลุ่มมหาวิทยาลัยราชภัฏภาคตะวันตก สรุปผลการวิจัยได้ดังนี้ต่อไป

ตารางที่ 1 ผลการหาประสิทธิภาพของรูปแบบกิจกรรมการสอนไวยากรณ์จีนในหลักสูตรภาษาจีน (กลุ่มตัวอย่างจำนวน 80 คน)

เครื่องมือที่ใช้วัด	จำนวนคน	คะแนนเต็ม	คะแนนรวม	คะแนนเฉลี่ย	ร้อยละ
แบบทดสอบระหว่างเรียน (E ₁)	80	20	1332	16.65	83.25
แบบทดสอบหลังเรียน (E ₂)	80	20	1489	18.61	93.06

จากตารางที่ 1 แสดงผลการหาประสิทธิภาพของรูปแบบกิจกรรมการสอนไวยากรณ์จีนในหลักสูตรภาษาจีนพบว่า ร้อยละของคะแนนเฉลี่ยจากการทำแบบทดสอบระหว่างเรียนเท่ากับ 83.25 และร้อยละของคะแนนเฉลี่ยจากแบบทดสอบหลังเรียน เท่ากับ 93.06 แสดงให้เห็นว่า รูปแบบกิจกรรมดังกล่าวมีประสิทธิภาพอยู่ที่ 83.25/93.06 ตามเกณฑ์ที่กำหนด

ตอนที่ 2 ผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไวยากรณ์จีนในหลักสูตรภาษาจีนในกลุ่มมหาวิทยาลัยราชภัฏภาคตะวันตก

ผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไวยากรณ์จีนของนักศึกษา ก่อนเรียนและหลังเรียนในหลักสูตรภาษาจีนตามรูปแบบกิจกรรม ดังตารางที่ 2

ตารางที่ 2 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไวยากรณ์จีนของนักศึกษา ก่อนเรียนและหลังเรียนในหลักสูตรภาษาจีนตามรูปแบบกิจกรรม

การทดสอบ	คะแนนเต็ม	n	\bar{X}	S.D.	t	p-value
ก่อนเรียน	20	80	7.85	2.93	18.733*	.000
หลังเรียน	20	80	15.65	2.54		

จากตารางที่ 2 พบว่า คะแนนเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไวยากรณ์จีนของนักศึกษา ก่อนเรียนและหลังเรียนในหลักสูตรภาษาจีนตามรูปแบบกิจกรรม อยู่ที่ 7.85 คะแนน และ 15.65 คะแนน ตามลำดับ จากคะแนนเต็ม 20 คะแนน การทดสอบสมมติฐานพบว่า คะแนนเฉลี่ย หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้

ตอนที่ 3 ความพึงพอใจของผู้เรียนหลังเรียนด้วยรูปแบบกิจกรรมการสอนไวยากรณ์จีนในหลักสูตรภาษาจีนในกลุ่มมหาวิทยาลัยราชภัฏภาคตะวันตก

ตารางที่ 3 ผลประเมินความพึงพอใจของนักศึกษา ก่อนเรียนและหลังเรียน ในหลักสูตรภาษาจีนตามรูปแบบกิจกรรม

รายการ	\bar{x}	S.D.	แปลผล
1. ด้านอาจารย์ผู้สอน	3.75	0.44	มาก
2. ด้านเนื้อหา	3.86	0.49	มาก
3. ด้านแบบฝึกทักษะ	3.91	0.59	มาก
1. ด้านรูปแบบกิจกรรมการสอนไวยากรณ์จีน	4.00	0.65	มาก
2. ด้านประโยชน์ที่ได้รับ	3.62	0.67	มาก
รวมทั้ง 5 ด้าน	3.82	0.37	มาก

จากตารางที่ 3 โดยภาพรวม นักศึกษามีความเห็นอยู่ในระดับมาก ($\bar{x} = 3.82$, S.D. = 0.37) และเมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า นักศึกษามีความคิดเห็นอยู่ในระดับเห็นด้วยมากทุกด้าน ได้แก่ ด้านรูปแบบกิจกรรมการสอนไวยากรณ์จีน ซึ่งอยู่ในระดับมากเช่นกัน ($\bar{x} = 4.00$, S.D. = 0.65) รองลงมา คือ ด้านแบบฝึกทักษะ มีความเห็นอยู่ในระดับมาก ($\bar{x} = 3.91$, S.D. = 0.59) และ ด้านเนื้อหา มีความเห็นอยู่ในระดับมาก ($\bar{x} = 3.86$, S.D. = 0.49) ส่วนด้านที่มีค่าเฉลี่ยน้อยที่สุด คือ ด้านประโยชน์ที่ได้รับ ซึ่งนักศึกษามีความเห็นอยู่ในระดับมากเช่นกัน ($\bar{x} = 3.62$, S.D. = 0.67)

อภิปรายผล

จากผลการพัฒนารูปแบบกิจกรรมการสอนไวยากรณ์จีนในหลักสูตรภาษาจีนในกลุ่มมหาวิทยาลัยราชภัฏภาคตะวันตก พบว่า

1. ประสิทธิภาพของรูปแบบกิจกรรมการสอนไวยากรณ์จีนในหลักสูตรภาษาจีนในกลุ่มมหาวิทยาลัยราชภัฏภาคตะวันตก พบว่า ร้อยละของคะแนนเฉลี่ยจากการทำแบบทดสอบระหว่างเรียนเท่ากับ 83.25 และร้อยละของคะแนนเฉลี่ยจากแบบทดสอบหลังเรียน 93.06 แสดงให้เห็นว่า มีประสิทธิภาพ 83.25/93.06 เป็นไปตามเกณฑ์ที่กำหนด สอดคล้องกับงานวิจัยของ สอดคล้องกับงานวิจัยของ รัฐพร ปานมณี (2567) เรื่องการศึกษาและพัฒนาการเรียนการสอนไวยากรณ์ประโยค “把” (ǎ) ของผู้เรียนภาษาจีนระดับอุดมศึกษาในเขตพื้นที่ระยอง เศรษฐกิจภาคตะวันออก (EEC) ซึ่งพบว่า สื่อการสอนเพื่อการเรียนรู้ไวยากรณ์ประโยค “把” (ǎ) ในภาษาจีนกลาง ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น มีค่าประสิทธิภาพเท่ากับ 78.37/83.75

2. ผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไวยากรณ์จีนของนักศึกษา ก่อนเรียนและหลังเรียนในหลักสูตรภาษาจีนตามรูปแบบกิจกรรม พบว่า คะแนนเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไวยากรณ์จีนของนักศึกษา ก่อนเรียนและหลังเรียนในหลักสูตรภาษาจีนตามรูปแบบกิจกรรม ก่อนเรียน เท่ากับ 7.85 คะแนน และหลังเรียนเท่ากับ 15.65 คะแนน จากคะแนนเต็ม 20 คะแนน เมื่อทดสอบสมมติฐานพบว่า คะแนนเฉลี่ย ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไวยากรณ์จีนของนักศึกษาในหลักสูตรภาษาจีนตามรูปแบบกิจกรรม หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 สอดคล้องกับงานวิจัยของ รัฐพร ปานมณี ที่ได้ศึกษาเรื่องการศึกษาและพัฒนาการเรียนการสอนไวยากรณ์ประโยค “把” (ǎ) ของผู้เรียนภาษาจีนระดับอุดมศึกษาในเขตพื้นที่ระยอง เศรษฐกิจภาคตะวันออก

(EEC) ซึ่งพบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไวยากรณ์ประโยค“把” (ǎ) ในภาษาจีนกลางของผู้เรียน ระดับอุดมศึกษา ในเขตพื้นที่ EEC หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ทั้งนี้ เนื่องจากสื่อการสอนที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเป็นการรวบรวมเอาเนื้อหาสำคัญของไวยากรณ์เรื่องประโยคเปรียบเทียบ “把” (ǎ) รวมเข้ามาไว้เป็นชุดการเรียนรู้ไวยากรณ์เฉพาะเรื่องทำให้บทเรียนไวยากรณ์ของสื่อดังกล่าวมีความครอบคลุมทางด้านเนื้อหา อีกทั้งยังมีการอธิบายวัตถุประสงค์ของแต่ละบทเรียน ส่วนประกอบโครงสร้างไวยากรณ์ หรือคำอธิบายไวยากรณ์ต่าง ๆ ด้วยภาษาที่เหมาะสมกับระดับของผู้เรียน ทำให้ผู้เรียนสามารถเข้าใจได้ตรงกัน และเข้าใจเนื้อหาหรือวัตถุประสงค์ของแต่ละบทเรียนได้อย่างง่ายดาย (รัฐพร ปานมณี, 2567) สอดคล้องกับงานวิจัยของ พิมพิวิภา มะลิลัยและคณะ (2563) ที่ได้ศึกษาเรื่องการพัฒนาบทเรียนออนไลน์ วิชาภาษาจีนกลาง เรื่องพินอินด้วย Google classroom สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่พบว่า นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนด้วยบทเรียนออนไลน์ที่พัฒนาขึ้นสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดร้อยละ 80 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ผู้เรียนมีทักษะการใช้ไวยากรณ์หลังเรียนสูงกว่าก่อนการใช้รูปแบบกิจกรรม คือ ด้านความรู้ความเข้าใจไวยากรณ์ภาษาจีนแบบเจาะจงประเด็น มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ ค่าเท่ากับ 13.55, S.D.= 3.42 ด้านความสามารถในการใช้ไวยากรณ์ที่อยู่ในประโยค มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 12.93, S.D.= 2.97 และด้านความสามารถในการใช้ไวยากรณ์ที่อยู่ในงานเขียน มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 14.35, S.D.=3.29 เป็นการใช้เทคนิค การเรียนรู้แบบร่วมมือ และกิจกรรมตามที่ผู้เรียนสนใจ ได้ลงมือปฏิบัติจริงทำให้เกิดความท้าทายทั้งตัวเองและเพื่อน ๆ ประกอบกับการที่ผู้เรียนได้มีส่วนร่วม ในการทำกิจกรรมและมีเป้าหมายที่ผู้เรียนร่วมกันวางแผน จึงทำให้การเรียนรู้ของผู้เรียนมีความเข้าใจในเรื่องของการใช้หลักไวยากรณ์ภาษาจีนมากขึ้นและการฝึกฝนหรือทำซ้ำจนเกิดเป็นความชำนาญเป็นทักษะสามารถนำไปปรับใช้ใน ชีวิตประจำวันดี (พิมพิวิภา มะลิลัย และคณะ, 2563)

3. ผลประเมินความพึงพอใจของนักศึกษา ก่อนเรียนและหลังเรียนในหลักสูตรภาษาจีนตามรูปแบบกิจกรรม โดยภาพรวมนักศึกษา มีความเห็นอยู่ในระดับมาก และเมื่อพิจารณาเป็นรายด้านแล้ว พบว่า นักศึกษามีความคิดเห็นอยู่ในระดับเห็นด้วยมากทุกด้าน ได้แก่ ด้านรูปแบบกิจกรรมการสอนไวยากรณ์จีน มีความเห็นอยู่ในระดับมาก รองลงมา คือ ด้านแบบฝึกทักษะ มีความเห็นอยู่ในระดับมาก และ ด้านเนื้อหา มีความเห็นอยู่ในระดับมาก ส่วนที่มีค่าเฉลี่ยน้อยที่สุด คือ ด้านประโยชน์ที่ได้รับ มีความเห็นอยู่ในระดับมาก สอดคล้องกับงานวิจัยของ รัฐพร ปานมณี ที่ได้ศึกษาเรื่องการศึกษาและพัฒนาการเรียนการสอนไวยากรณ์ประโยค“把” (ǎ) ของผู้เรียนภาษาจีน ระดับอุดมศึกษา ในเขตพื้นที่ระยองเศรษฐกิจภาคตะวันออก (EEC) ที่พบว่า ผู้เรียนมีความพึงพอใจต่อสื่อการสอน เพื่อการเรียนรู้ไวยากรณ์ประโยค“把” (ǎ) ในภาษาจีนที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นอยู่ในระดับดี (รัฐพร ปานมณี, 2567) ซึ่งสอดคล้องกับ อานุกาพ เลชะกุล ที่กล่าวว่า การใช้ภาษาของตำราที่ด้นนั้นจะต้องเข้าใจง่าย ผู้อ่านสามารถเข้าใจ และได้รับความหมายเดียวกัน อีกทั้งผ่านการประเมินคุณภาพจากผู้ทรงคุณวุฒิอยู่ในเกณฑ์ดีมากนั้น จะสามารถทำให้ ผู้อ่านหรือผู้รับสารได้รับความรู้ และความเข้าใจ อยู่ในระดับที่สูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ระดับความพึงพอใจของผู้เรียนที่มีต่อสื่อการสอนเพื่อการเรียนรู้ไวยากรณ์ประโยค“把” (ǎ) ในภาษาจีนกลางที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ทั้ง 3 ด้านรวมกันมีค่าเฉลี่ยรวมเท่ากับ 3.91 การแปลผลมีหมายความว่า ผู้เรียนมีความพึงพอใจต่อสื่อ การสอนที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น อยู่ในระดับดี ถึงแม้ว่าไวยากรณ์ดังกล่าวผู้เรียนได้ผ่านการเรียนรู้มาแล้ว แต่โดยมากมัก เป็นการเรียนรู้ในรูปแบบโครงสร้างทั่วไป บวกกับเงื่อนไขในการจัดการเรียนการสอนบางอย่างที่ทำให้ผู้สอนไม่

สามารถที่จะลงลึกในรายละเอียดบางประการได้แต่ในเนื้อหาของสื่อการสอนที่กลุ่มผู้วิจัยสร้างขึ้นได้นำเสนอรูปแบบโครงสร้างที่หลากหลาย พร้อมทั้งสอดแทรกข้อควรระวังในการสร้างประโยคจากไวยากรณ์ดังกล่าว ทำให้พื้นฐานความรู้และความเข้าใจในเรื่องไวยากรณ์ประโยค“把” (ǎ) ของผู้เรียนถูกเติมเต็มอย่างสมบูรณ์ เหล่านี้จึงเป็นผลให้คะแนนการทดสอบหลังเรียนสูงกว่าคะแนนการทดสอบก่อนเรียน (อานุภาพ เลขะกุล, 2556) สอดคล้องกับงานวิจัยของ กาญจนา วุฒิสักดิ์ ที่ได้ศึกษาเรื่องการพัฒนาแบบการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ตามแนวคิด “สอนแบบไม่สอน” เพื่อเสริมสร้าง ความสามารถการอ่านเพื่อความเข้าใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 มีความพึงพอใจต่อรูปแบบการเรียน การสอนอยู่ในระดับมาก (กาญจนา วุฒิสักดิ์, 2561) และยังสอดคล้องกับวิจัยของ สิริจิต เดชอมร ที่ได้ศึกษาเรื่อง การศึกษากระบวนการทัศนในการจัดการเรียนการสอนในศตวรรษที่ 21 ที่ให้ความสำคัญกับการเรียนรู้เชิงรุกที่มุ่งเน้นให้ผู้เรียนมีปฏิสัมพันธ์กับสิ่งที่เรียนมีส่วนร่วมในการเรียนการสอนและเรียนรู้จากการลงมือปฏิบัติ ซึ่งนักศึกษาส่วนใหญ่มีเจตคติต่อการเรียนภาษาฝรั่งเศสในระดับดี มีความเห็นว่ากิจกรรมการเรียนรู้ น่าสนใจ เป็นประโยชน์ได้ฝึกฝนการแก้ปัญหาการทำงาน เป็นทีมการร่วมกันแสดงความคิดเห็นแลกเปลี่ยน ซึ่งกันและกัน อีกทั้งมีบรรยากาศในการเรียนรู้ที่กระตุ้นให้ผู้เรียน ได้แสดงออก และมีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนการสอนอย่างกระตือรือร้น (สิริจิต เดชอมร, 2562) และยังสอดคล้องกับวิจัยของ พิมพิวิภา มะลิลัยและคณะ (2563) ได้ศึกษาเรื่องความพึงพอใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ต่อบทเรียนออนไลน์วิชาภาษาจีนกลางเรื่องพินอินด้วย Google Classroom อยู่ในระดับพึงพอใจมากที่สุด (พิมพิวิภา มะลิลัย และคณะ, 2563)

สรุปและข้อเสนอแนะ

การนำผลงานวิจัยไปใช้ แนวทางที่เหมาะสมในการสอนไวยากรณ์จีนในหลักสูตรภาษาจีน ประกอบด้วย 3 ด้าน คือ 1) ควรนำสื่อการสอนจากการวิจัยนี้ไปประยุกต์กับวิธีการสอนรูปแบบอื่น ๆ ผนวกกับเปลี่ยนแปลงเนื้อหาไวยากรณ์ดังกล่าวไปเป็นไวยากรณ์ประเภทอื่น ๆ เพื่อก่อให้เกิดความหลากหลายของการศึกษาวิจัยในการสร้างสื่อการสอนหรือแบบเรียนไวยากรณ์ 2) ควรมีอาจารย์ที่จบตรงสาขาวิชาและประสบการณ์การสอนไวยากรณ์จีนในหลักสูตรภาษาจีนโดยตรง 3) ต้องมีจุดมุ่งหมายในการสอน มีการกำหนดเนื้อหา วิธีการสอนที่ชัดเจน และเอกสารประกอบการสอนและแผนการสอนที่เป็นมาตรฐานเดียวกัน

เอกสารอ้างอิง

- กาญจนา วุฒิสักดิ์. (2561). การพัฒนาแบบการเรียนการสอนภาษาอังกฤษตามแนวคิด “สอนแบบไม่สอน” เพื่อเสริมสร้างความสามารถการอ่านเพื่อความเข้าใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5. ใน ดุษฎีนิพนธ์ศึกษาศาสตร์ดุสิตบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน. มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต.
- ตรีศูล เกษร และคณะ. (2562). การวิเคราะห์เปรียบเทียบวากยสัมพันธ์ประโยคที่ใช้บุพบท “ba” ในภาษาจีนและ “นำ” ในภาษาไทย. วารสารร่มพญักษ์, 37(2), 92-102.
- นริศ วศินานนท์. (2559). การศึกษาสภาพการจัดการเรียนการสอนภาษาจีนระดับอุดมศึกษาในประเทศไทย. วารสารจีนศึกษา มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 9(2), 263-287.

- นิพาดา ไตรรัตน์. (2563). การพัฒนารูปแบบการจัดกิจกรรมการเรียนรู้เชิงรุกบนเครือข่ายสังคมออนไลน์เพื่อส่งเสริมความคิดสร้างสรรค์ของผู้เรียนระดับอุดมศึกษา. วารสารวิชาการศึกษาศาสตร์ศรีนครินทร วิโรฒ, 21(2), 142-130.
- พิมพ์วิภา มะลิสัย และคณะ. (2563). การพัฒนาบทเรียนออนไลน์ วิชาภาษาจีนกลาง เรื่องพินอินด้วย Google classroom สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3. e-Journal of Educaotion studies, Buerapha University, 2(2), 31-43.
- รัฐพร ปานมณี. (2567). การศึกษาและพัฒนาการเรียนการสอนไวยากรณ์ประโยค“把”(bǎ) ของผู้เรียนภาษาจีนระดับอุดมศึกษาในเขตพื้นที่ระเบียนเศรษฐกิจภาคตะวันออก (EEC). e-Journal of Education Studies, Burapha University, 6(2), 92-105.
- วันเพ็ญ สุขเกษม. (2547). การศึกษาปัญหาการบริหารจัดการหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐานในโรงเรียนประถมศึกษาสังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดนครราชสีมา. ใน วิทยานิพนธ์บริหารการศึกษามหาบัณฑิตสาขาการบริหารการศึกษา. มหาวิทยาลัยราชภัฏนครราชสีมา.
- สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา. (2559). แนวทางการพัฒนาระบบการสะสมหน่วยการเรียนรู้ (Credit Bank System) ระดับการศึกษาขั้นพื้นฐาน (รายงานวิจัย). กรุงเทพมหานคร: สำนักมาตรฐานการศึกษาและพัฒนาการเรียนรู้ สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ.
- สิริจิต เตชอมร. (2562). การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาฝรั่งเศสเชิงรุกโดยใช้กระบวนการกลุ่ม. วารสารศิลปศาสตร์, 19(2), 83-101.
- อานุภาพ เลขะกุล. (2556). การใช้ภาษาในการเขียนตำรา: เอกสารประกอบโครงการอบรมการเพิ่มศักยภาพในการผลิตผลงานทางวิชาการ. สงขลา: คณะแพทยศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์.